

V R T E C

Izbaja
1. dné
vsacega
meseca
na celej
póli in
stoji za
vse leto
2 gl.
60 kr.,
za pol
leta 1 gl.
30 kr.
av. vr.

Naroč-
nina še
naprej
plačuje
in po-
šilja u-
redništvu
v
špítal.
ulicah
hiš. št.
273
v Ljub-
ljani.

Časopis s podobami za slovensko mladino.

Štev. 10.

V Ljubljani 1. oktobra 1876.

Leto VI.

Pésence,

svobodno po nemškem.

Káj kdo imá.

Poslópje ima polžek zálo,
Gorak kožúšek míše málo,
Metúlžček ima dvé perúti,
Letéčega se vrabec čúti;
A kaj ti imaš, dete mílo?
„Obútal imam, oblačílo,
Očéta, mater, sem vesélo —
Oh, kaj sem od Bogá prejélo!“

Moléče cvetlice.

Kádar cvetke noč pozdravlja,
Upogibajo glavó;
Nehoté jim iz očesa
Solzni biseri tekó.
In cvetlična srca míla
K víšku plavajo, moléč,
Divno čistega živénja
Od Očeta si proséč.

Jelénček.

Jelénček se je izprehájal,
Vesél se šalil in igral,
Živálcam je povsód ugajal,
Zabávljati jih dobro znál.

A zád za lipo tam dehtéčo
S pesóm je svojim lovec stal,
Ustrétil s puško, smrt noséčo,
Na preubogo je živál.

Jelénček vže ne poskakúje,
Nožica skli ga noč in dán;
A kadár ptiče pétje čuje,
On v travo léže ves solzán.

Lujisa Pesjakova.

Milosrčnost in dobrota dobi zmago.

(Posl. Tone Brezovnik.)

Pavlica je bila dobra, priljudna in ljubezniva deklica. Ravno pred nekaj tedni je praznovala svoj dvanajsti rojstni dan in pri tej priložnosti je dobila povabilo od svojih prijateljic, da naj pride k večernej veselici, ki jo napravijo góspice njene starosti. Tega povabila je bila Pavlica zelo vesela užé zavoljo tega, ker jo je njena mati le redko kedaj peljala k večernim veselicam. Takój hiti k materi, prime jo za roko in pravi: „kaj ne, ljuba mati, da smem na veselico, ki jo napravijo moje prijateljice?“ Mati se ji prijazno nasmejejo in rekó: „preljuba moja Pavlica, ker si užé dalj časa tako pridna, da sem popolnoma zadovoljna s teboj, zatorej le idi k svojim prijateljicam, da se malo razveseliš; a da vidiš, kako rada te imam, dobila boš omenjeni večer od mene novo obleko in tudi primeren kinč.“ — „O kako ste mi dobra, preljuba mati!“ reče Pavlica, objame in poljubi mater ter potem veselo otíde v svojo sobo.

Omenjena veselica se je imela vršiti v osmih dneh. Željno je pričakovala Pavlica napovedanega večera; vsaka minuta ji je bila dolga ura. In kaj bi ne! saj je bila Pavlica še mlada in vesela deklica in ravno napovedani večer je hotela svoje tovarišice razveseliti z novim plesom.

Minuli so užé trije dnevi, da obiše Pavlico njena dojka, katere užé nekoliko let nij videla. Pavlica je dobro znala, koliko hvaležnosti je dolžna tej ženi, ki je bila zvesta čuvarica njenih otročjih let. Veselo jo objame, pritisne na svoje prsi in naglo poprašuje, kako se godi njej, njenemu možu, njenej slepej materi i. t. d. Ta odkritosrčna ljubezen je ubogo dojko tako ganila, da se začne jokati in reče: „kako prijetno je, tako dobre otroke videti. Dà, dà, milostiva góspica, vi ste še zmirom moja preljuba Pavlica!“

V tem zapazi Pavlica, da je obličje njene stare prijateljice od skrbi in žalosti zelo upadlo in obledélo. Rada bi zvedela, kaj je vzrok njenim skrbem, ali uboga Jela je skrbno prikrivala svojo ubožnost.

„Kakor vidim, si zelo žalostna, ljuba Jela; povej mi vendar, kaj je vzrok tvoje bridkosti?“ reče z ljubeznivim glasom Pavlica. — „Nič, prav nič mi nij, preljuba góspica,“ odgovori ji uboga Jela ter se ji prijazno nasmehlja; a videti je bilo, da je ta posiljeni nasmehljaj bridek meč za njeno ranjeno srce. „Ne, ne, ljuba Jela, jaz vidim, da ti zelo trpiš, in ti bi rada prikrila svojo nadlogo meni, ki veš, da te pristrčno ljubim? To nij lepo od tebe!“ To rekši, objame Pavlica staro dojko tako pristrčno, da se ubogej ženi debele solze po licih vderó.

Jela, globoko ganena, ne odgovori ničesar; a toliko bolj si prizadeva Pavlica, da bi zvedela njene težave. In res se uboga Jela nij mogla več dolgo ustavljati ljubeznjivosti dobre góspice. Povedala ji je, da je strašna povodenj pokončala še ta pičli poljski pridelek, od katerega so se ona, njen mož in njena slepa mati komaj živeli, ter so zdaj vsi v najubóžnejšem položji, ne vedoč, od kod bodo za prihodnji dan kruha dobili.

„Ne skrbi me toliko zame,“ reče uboga Jela s solznimi očmi, „ali moja stara mati, moj dobri Davorin, katerega rane, ki jih je dobil v boji za domovino, ne pusté delati, to je jedino, kar mi dela skrbi noč in dan.“

„Ti si vendar malopridna žena,“ reče ji Pavlica prijazno karajoč, „zakaj se nijsi obrnila do mojih ljubih starišev, saj veš, da so ti še vselej pomagli, kadar te je revščina trla in tudi zdaj bi ti ne bili pomoči odrekli.“

„To dobro vem,“ reče Jela, „ali jaz sem od vaših starišev užé toliko dobrot prejela, da se jih ne upam dalje nadlegovati. Storili so mi mnogo več dobrega nego sem zaslužila, in sklenila sem, rajše lakote umreti, nego jih še kake pomoči prositi in jim tako svojo nehvaležnost pokazati.“ — „Nu, pa hočem jaz zate nekoliko storiti; oče mi nikakor tega odrekli ne bodo, ljuba Jela!“ — „Prosim vas, draga góspica, ako me imate rada, ne storite tega. Tudi potem, ko bi oče vašej prošnji ustregli, bi jaz ne bila zadovoljna, ker sem užé preveč dobrot od vaših starišev prejela.“ — „Ali ljuba Jela, ti si mi bila vselej tako dobra! Nu, ker užé tako zahtevaš, nečem nikomur o tem nič povedati, a to mi moraš obljubiti, da jutri o tej uri zopet prideš k meni. Bodi pogumna in ne žaluj preveč o svojej nesreči!“ — S temi besedami se Pavlica loči od svoje nekdanje dojke, ki je bila od ljubezni in milosrčnosti mlade góspice tako ganena, da nij mogla niti besedice dalje izpregovoriti.

Po odhodu uboge Jele je Pavlica začela prevdarjati, kako bi ubogej ženi pomogla, da bi ta pomoč ne prišla naravnost iz rok njenih starišev. „Ako bi se odrekla novej obleki, ki mi jo so mati obljubili, s tem bi lahko posušila solzé uboge Jele,“ misli si Pavlica. „Čisto nova obleka s čípkami in še koraldni kinč — to vse bi pač izneslo kakih dvesto goldinarjev. Dobro, prosila bom mater, da mi dadó rajše denar namesto obleke in jaz bom šla k veselici v priprostej obleki in namesto korald si denem materine lasé okoli vrata. Ali joj! vsa druga dekleta bodo imela novo obleko, vse bodo lepše od mene; smijale se mi bodo v mojej starej, ponošenej obleki. — Ali ti, dobra moja Jela! ti si malo poprej še tako bridko jokala, da mi je hotelo srce razpočiti; tvoje obličje je tako prepadeno in žalosti polno, da te skoraj nijsem poznala več. Nikakor ne morem pripustiti, da bi ti toliko trpela, ki mi si bila zvesta čuvarica mojih otročjih let!“ Tako je govorila gospodična Pavlica sama v sebi ter se borila, da premaga skušnjavo dekliske nečimrnosti. Težka je bila ta borba, a naposled je vendar dobila hvaležnost in otročja ljubezen popolno zmago.

Pavlica hití k materi, razodene ji vso Jelino nesrečo ter jo prosi, naj bi ji mesto obleke in obljubljenega kinča dala rajše dvesto goldinarjev, s katerimi želi svojej nekdanjej dojki, ki je zdaj v velikej revščini in potrebi, nekoliko pomagati. Dobra mati je bila tolike milosrčnosti svoje ljube hčerke živo ganena ter ji rada izpolni njeno blago željo. Koliko veselja je bilo to za nežno góspico! Oklenila se je materi okoli vrata ter jo prísrečno poljubovala, potem je zopet veselo ploskala z rokama, svesta si, da bo nesrečno družino rešila pogina ter jedno preljubo osebo potolažila v njenej največjej potrebi. Pozabila je na obleko in na koraldni kinč, da si je le to nedolžno veselje pridobila.

A mati so se hoteli prepričati, ali je njihova hčerka tudi dovolj stanovita, da pozneje ne bode obžalovala tega, kar je storila danes. Dobro so namreč vedeli, da je mnogo takih ljudi na svetu, ki vse storé, kadar so ganeni; kakor hitro se pa zavedó svojega dejanja, obžalujejo ga in nobene obljube ne izpolnijo. Zatorej so ukazali, da švelja brez hčerkinega znanja izgotoví naročeno obleko s čípkami in kupili so tudi koraldni kinč, — vse tako, kakor je bilo užé poprej namenjeno. Pripravili so tudi staro, ponošeno obleko, ki si jo je Pavlica za

veselični večer namenila. Tako je pretekel dan in treba je bilo iti k počitku. Vso noč nij mogla Pavlica zatisniti očesa, vedno je mislila, kako bode ubogo Jelo iznenadila z denarji in koliko veselja ji bode naredila. Minule so jo tudi skušnjave nečimrnosti in njeno plemenito srce je bilo polno sladkega veselja in mirú. Pač je resnica, da tisti, ki svojemu bližnjemu storé kaj dobrega, storé sebi še največ dobrega, ker veselje, katero občutimo takrat, kadar bližnjemu kaj dobrega storimo, mnogo večje je, nego veselje tistih, katerim smo kaj dobrega storili. To je tudi Pavlica živo občutila in z najboljšimi sklepi, da hoče ves čas svojega življenja ostati dobrotljiva in usmiljena do ubogih ljudi, zaspala je naposled v sladkej nadi, da je tudi Bogu dopadljivo njeno denašnje dejanje. Ves čas se ji je sanjalo o njenej ubogej prijateljici Jeli.

Komaj se družega jutra zbudi in obleče, stopi užé dekla v sobo in ji reče: „oh, za božjo voljo, kaj ste vendar storili, da ste se tako lepej obleki odpovedali in to še zavoljo óne stare obnošene obleke! Ali ne veste, da sta dva velika madeža na njej? Zunaj pred vrati stoji švelja z novo, prekrasno obleko v rokah; oh, kako lepo je narejena, gledala bi jo cel dan. Ali ji rečem, da stopi noter?“

„Ne, tega ne smeš storiti, Kática; saj švelja menda vé, da sem se odpovedala novej obleki.“

„To smo ji povedali, ali švelja neče kaj tacega verjeti in prišla je sama, da vam pokaže prelepo obleko ter da sama iz vaših ust sliši vaše povelje!“

„Reci ji, da ostanem pri besedi ter naj skuša obleko kje drugej spečati. Denarje, ki so bili lepej obleki namenjeni, potrebujem za nekaj družega.“

„Ali pomislite, góspica, da bode pri veselici, h katerej ste povabljeni, vse v najlepšej obleki, samo vi bi bila jedina, ki si upa v starem oblačilu v prekrasno okinčano dvorano.“

„Tako sem sklenila in moja mati vse to užé vedó; ne bilo bi lepó od mene, ako bi svojo besedo tako hitro prelomila in tudi materi bi ne bilo to po volji.“

„Motite se, góspica, ako kaj tacega mislite. Jaz sem peljala šveljo poprej k milostivej góspéj, in vaša dobra mati so jo poslali še le k vam. Rekli so, da imate vi popolno svobodo, porabiti denar, ki vam ga so včeraj dali, za obleko ali za kaj družega. — Stopite le noter švelja!“

Pri teh besedah se odpró vrata, švelja stopi v sobo in položí na mizo prekrasno obleko.

„Oh, kako lepa obleka!“ vsklikne Kática z zavidljivimi očmi; „pač srečen, kdor jo sme nositi.“

Pavlica je v velikej zadregi. Dekla in švelja ste jo pregovarjale, naj bi vzela zalo obleko, s katero bo vse očarala na veselični večer. Opominjale ste jo tudi na njene prijateljice, ki bodo gotovo prišle v najlepšem oblačilu. Pavlica je bila komaj trinajst let stara, lahko si tedaj mislite otroci, kako se je mogla boriti, da je njeno dobro srce zmagalo nečimrnost otročjo.

Od matere napeljana poskušnja je bila zeló težavna. Toliko okoliščin, ki so vzbujale njeno poželenje do lepe obleke nij bilo lahko premagati. Ali kaj ne zmore prava, čista ljubezen do bližnjega, posebno kadar je v nesreči? „Obleka je res lepa,“ reče Pavlica ter se ljubeznjivo nasmehne, „pa, ker mi so mati dali na prosto voljo, da smem denarje porabiti, kakor je meni drago, ne bom je kupila. Ne zamerite švelja, da obleke ne vzamem, saj bodete to lepo delo prav lahko kakej drugej gospodični prodali. A ti, Kática, mólči mi

zanaprej o tej stvari, ker nihče ne predružači mojega sklepa.“ Švelja se poslovil ter oide, rekoč, da ima še pri drugih naročnikih posla. A dekla Kática, vsa zelena od jeze, naznani svojej gospodični, da zunaj pred vrati čaka uboga Jela ter želi ž njo govoriti. „Oh, zakaj mi nisi tega precej povedala,“ reče Pavlica ter se jezí čez dekla. „Mislila sem, da se ne spodobi pred šveljo“ — izgovarja se dekla. — „Sram te bodi, Kática; ali ne veš, kako je uboga Jela za-me v otročjih letih skrbela? Ona mi je bila varhinja in rejnica, najboljša prijateljica mojih otročjih let; zato jo tudi bolj čislam nego šveljo in ljubša mi je uboga Jela, nego najlepše in najdražje oblačilo. Reci ji zatorej, da naj le noter pride!“

Naglo skoči Pavlica ubogej Jeli naproti. „Ná, vzemi,“ reče ji, „tukaj imaš dvesto goldinarjev, moji so in dovoljeno mi je storiti ž njimi, kar mi je drago. S temi denarji lahko sebi in svojim potrebnega živeža kupiš in si tudi semena za prihodnjo setev preskrbiš. Prosim te tedaj, ljuba Jela, vzemi vsaj to, kar ti tvoja Pavlica daruje!“ — Sirota Jela nij vedela, ali bi vzela ta velikodušni dar od plemenite gospodične ali ne; kakor otrok začne jokati in kakor bi ji sape zmanjkovalo, kliče: „preljuba góspica! nijsem vredna tolikih dobrot, ki mi jih izkazujete.“

Zdajci se odpró vrata, mati in oče vstopita. Pavlica jima skoči naproti. — „Kaj ne, ljuba mati,“ reče veselo, „da smem te denarje obrniti po svojej volji? Ali glejte, uboga Jela se jih brani in jih neče vzeti!“ Oče in mati to slišavši, objameta svojo ljubo hčerko, poljubita jo ter veselo rečeta: „hvala ti o Bog, da si nama dal tacega otroka! Tako dobra in ljubeznjiva, kakor je zdaj, naj ostane vse svoje življenje!“

Sirota Jela se zdaj ne brani več lepega darú. Veselo vzame denarje iz Pavličinih rok ter prosi Boga, da bi blago dobrotnico blagoslovil in ji stotero povrnil to veliko pripomoč, ki jo je prejela od nje.

Na predvečer omenjene veselice pa je Pavlica našla na mizi v svojej sobi novo, kakor sneg belo obleko s čipkami, lep koraldni kinč in še verižico najlepših biserov. Zraven je ležal od očetove roke pisan listek, na katerem so stale naslednje besede zapisane: „Dovoli mi, Pavlica, da tvoje prelepo dejanje poplačam. Solzé, ki si jih posušila ubogej Jeli, postale so zate biseri. Vendar je vrednost teh biserov manjša, nego-li dobrota in hvaležnost, ki tvojo čisto dušo kinčate. Ostani, draga Pavlica, tudi dalje še veselje in kinč svojih roditeljev!“

Bog vse vidi.

Oče Marko so šli nekega dne s sinom Jarnejčkom na polje. Bilo je v jeseni. Solnce na nebu je še dosti toplo sijalo in gorak veterc je pihal. Med potjo je začelo Jarnejčka žéjati; obrne se k očetu in reče: „oh, oče, žeja me mori! Poglejte kako so polne hruške na tem vrtu. Rad bi jih pokusil.“

Oče: To ti rad verjamem, ali ta vrt nij naš.

Jarneječek: Jaz lahko preskočim plot!

Oče: A kaj bi rekel gospodar tega vrta?

Jarneječek: Gotovo ga nij tukaj. Jaz ne vidim nikogar na vrtu?

Oče: Tako ti misliš, ljubi Jarnejček! Ali ne veš, da je nekdo, ki zmirom in povsod pazi na nas, ter nas kaznuje, kadar kaj tacega storimo, kar je greh. A sadje iz tujega vrta jemati brez dovoljenja, to je tatvina in je greh.

Jarnejšek: A kdo bi naju videl, ljubi oče!

Oče: Tisti, ki vse vidi in sliši, ki pozna naše misli in nam vidi v srečo a to je Bog.

Jarnejšek: Prav govorite, ljubi oče! Nijsem mislil nato. — V tem se približa star človek, ki je ležal pod drevesom na vrtu in jima reče izza plota:

„Zahvali Boga, ljubo dete, da ti oče nijso pustili na vrt. Ravno pod tem drevesom sem nastavil past za tatove; padel bi bil vanjo, vjel bi se bil za noge ter bi bil ves čas svojega življenja hrôm. Nu, ubogal si dobrega očeta ter si pokazal s tem, da si dober in ubôgljiv otrok, zatorej ti hočem dati sadja, katerega toliko želiš.“

Pri teh besedah otide mož, a kmalu se vrne in prinese Jarnejčku polno perišče lepih sočnatih hrušek.

Oče so hoteli dobremu človeku hruške plačati, ali pošteni starček nij hotel plačila, rekoč: „pri Bogu so polne roke, on mi jih bode plačal, ki nikomur dolžen ne ostane.“ Obá se poštenemu starčku lepo zahvalita. Ko otideta dalje, reče Jarnejšek očetu: „To je plemenita duša, ta starček!“

Oče: Res je, ljubi moj Jarnejšek! On dobro zná, da to, kar je pošteno je tudi Bogu ljubo in drago, on vé, da Bog vse dobro plačuje in vse hudo kaznuje, da brez volje božje ne moremo nikamor.

Jarnejšek: Povejte mi, ljubi oče, kako bi me bil Bog kaznoval, ako bi bil hruške ukradel?

Oče: Povedal ti je starček, kaj te je pričakovalo.

Jarnejšek: To verjamem, da bi se bil vjel v železno past ali Bog pasti nij nastavil.

Oče: Dobro si povedal, ljubi Jarnejšek! Ali védi, da brez volje božje se nič ne zgodi na svetu. Vsemogočni Bog užé tako naredi, da vsak pošten in dober človek dobi plačilo za svoja dobra dela, a hudobni je kaznovan za svoja zlá dela. Naj ti povem, kar sem sam videl v mladosti in česar ne pozabim ves čas svojega življenja.

Jarnejšek: Oj, kako srečen sem danes, ljubi oče! Z vami sem užival prijetnost in slast narave, sprehajajoč se po zelenem polji; žejo sem si ugasil s sladkim sadjem in iz vaših ust sem slišal prijetne in koristne nauke.

Oče: Bil sem še otrok, kakor si zdaj ti, v hiši svojih dobrih staršev. Imeli smo dva soseda: Páličarja in Seljáka. Páličar je imel sina Ivanka, a Selják sina Andrejčka. Páličar in Selják sta imela velik vrt blizu svoje hiše. Ivanko je šel po večkrat na dan na vrt svojega očeta, in ker je bil predrzen in hudoben deček, metal je kamenje preko zida v sosedov vrt, ter nij pomislil nato, da bi lahko koga zadel in ranil. Oče so ga večkrat opominjevali, da naj tega več ne stori; pretili so mu tudi s kaznijo in ga so tudi kaznovali, ali hudobni Ivanko nij maral za to. Na svojo lastno nesrečo nij hotel ta otrok poslušati dobrega očeta. Nekega dne otide Ivanko zopet na vrt, nabere si kamenja in ga meče preko zida na sosedov vrt.

Selják, naš drugi sosed, bil je ravno ob tem času v svojem vrtu z nabito puško; čakal je na vrabce, ki mu so izjedali rumene višnje. Ž njim je bil tudi njegov sin Andrejček, zeló zanemarjen deček, kar nij bilo čudo, ker se je sosed Selják sploh malo brigal za svojega otroka, puščajoč mu, da je

delal vse po svojej volji. Po naključji se zgodi, da nekdo soseda Seljaka pokliče v hišo. Sosed otide ter pusti puško na vrtu; vendar reče še poprej Andrejčku, da se naj puške ne dotakne. Andrejček si misli: tukaj nij nobene nevarnosti, prime za puško, ogleduje jo od vseh strani ter nategne petelina. V tem trenutku prileti oster kamen, ki ga je Ivanko zalučal z óne stráni, ter zadene ubogega Andrejčka v desno oko. Andrejček zavpije od bolečine ter prestrašen izpusti puško, a v tem času se puška sproži in strahovito pôči. Oj, ko bi bil slišal, dragi Jarnejček, vpitje in jok v prvem in drugem vrtu! Ivanko je tulil na ves glas s prestreljeno nogo, a Andrejček si je zatiskal razbito in krvavo oko. Ivanko je ostal ves čas svojega življenja slep na jedno oko, a Andrejček je bil hróm in je moral ob bergljah hoditi.

Jarnejšek: Kako nesrečna sta bila uboga dečka. Zeló se mi smilita!

Oče: Tudi meni se smilita; a vendar obžalujem še bolj uboge stariše, ki so imeli tako razposajena in neposlušna otroka. Ta žalostni prigodek je pa tudi obá dečka poboljšal. Skušnja ju je učila, da nikjer ne smeta storiti nič hudega, naj bi bila tudi na samem. Gospod Bog čuje vedno in povsod nad nami ter kaznuje vsacega človeka po zasluženji, ako tudi ne precej, gotovo pa pozneje, in če tudi ne užé tukaj na tem svetu, a to gotovo na ónem svetu. Spoznala sta otroka vsled žalostnega prigodka, da je treba stariše spoštovati, ubogati in paziti na njihove opomine. Spoznala sta tudi, da je treba na Boga misliti in spolnovati njegove zapovedi.

Jarnejšek: Previden hočem biti in se čuvati vsake nevarnosti. Ob-ljubim vam, ljubi oče, da nečem storiti nikoli nič hudega ter hočem imeti vedno ljubega Boga pred očmi, ki vse vidi in vse vé.

Tako se razgovarjaje, prišla sta domóv, obá presrečna: sin, ker je imel dobrega očeta, in oče, ker je imel takó poslušnega sina.

I. T.

Deva na konji.

Pri nas vidimo redko kedaj žene in dekleta na konji, a drugod posebno na Laškem in Angleškem nij to nič neobičnega; ne le visoke gospe jézdijo nego tudi kmetice, kadar imajo daleč v cerkev ali če nosijo pridelke na trg. Laške seljakinje (kmetice) prijézdijo tržne dni v mesto s tovari olja in vina; oboje si pridelata kmečko ljudstvo na Laškem.

Pripoveduje se, da so živele v starih časih v malej Aziji jako bojažerne ženske, ki so se Amazonke imenovale. Naredile so si same zase državo, vladajoč in oskrbujoč urade; dà, še celó borile so se peš in jež zeló junaško, možje so jim bili sužnji ter so jim morali vsa dela doma in na polji opravljati.

Ali tudi na Češkem se je nekaj jednacega zgodilo. Po Ljubušinej smrti je palo ženskam v misel, da bi zavládale v deželi, prepustivši možem oralo. Izvolijo si voditeljico hrabro in odvažno Vlasto, sozidajo Višehradu nasproti trdnjavo, Devin imenovano, ter naposled začno še celó boj proti svojim možém, katerih so s silo in prevaro veliko število pobile. Voditeljico Vlasto je kinčal razum in junaštvo, a Šarko prekanjenost. Pri obleganji Višehrada je Vlasta, bojujoč se v prvih vrstah, poginila; to videč, jele so se razbegavati ostale junakinje, hotéč se zateči v Devin, ali možje so je zaskočili ter popolnem potolkli, grad Devin pa je bil razdejan.

V.

Županov maček v škripcu.

Pri Županovih so imeli mačka, ki se je po več dni klatil okoli, ter preganjal piščeta in vrabce po domačem in tujem dvorišči. Posebno je rad stikal po kuhinji ter razbijal lonce in drugo kuhinjsko posodo. Mesto miši in podgan je raje davil in klal piščeta in ráčice. Najrajše se je sprehajal po strehah. Poznal je skoraj vse strehe, ki so stale v jednem redu, a najljubša mu je bila sosedova streha. Tu je hodil vsako noč, kadar koli je bila mesečina, v

mačji zbor, od katerega je še le drugi dan zjutraj prišel domov s krvavo glavo in skuštranim kožuhom. Znano je namreč, da se mački pri svojem zborovanju večkrat hudo lasajo in pretepravajo. A najhujši je bil v tej zadevi županov mačkón. On nij nikoli poprej jenjal, dokler nij tekla kri. Večkrat ga je hlapec pretepel zaradi ponočevanja, ali vse zamán. Komaj se naredí mrak, užé so pozabljene rane in bolečine in stari grešnik je zopet lazil po sosednih strehah.

A to bi se bilo še vse prestajalo, ko bi ne bil tako zvit in prekanjen tat, da mu nij mogel nihče prav verovati. Vajen kuhanih jedí, dišalo mu je posebno meso in mleko. V jedilno shrambo prišedši, védel se nij nikoli pošteno. Če je le mogel do slanine, mesa, sira ali kake druge jestvîne, pobral je vse, ter se nij dosti brigal, kaj poreče mati županja. Posli so ga posebno sovražili ter ga imenovali hinavca, potuhnjenca, potepuha in hudodelca. Nobeden ga nij zagovarjal, temveč vsak bi bil najrajše imel, da ga oče župan prej ko mogoče spravijo od hiše. Ali zamán! Mačkón se je znal ravno očetu županu najbolj dobríkati; vedno se je pritiskal k njemu, smukal in drgal se je okoli njega ter mu na vse mogoče strani kazal, da ga ima rad.

A necega dne mu je grdo izpodletelo. Bila so vrata v kuhinjo odprta. Hitro jo pobriše k vratom in si misli kaj dobrega poiskati. Užé je čez prag. Še enkrat se ozré nazaj, da bi ga kdo ne videl, ali v tem trenutku veter zaloputne vrata, ki se zapró in ubogemu mačku rep pripravijo. V velikih bolečinah, rep v škripcu držeč, cvili in mijavka, ali nihče ga ne sliši, ker nij bilo nobenega domá. Mladi vrabci, katere je najrajše preganjal in jim večkrat svoje ostre zobé kazal, prileteli so zdaj v velikem številu okoli njega in so mu na vso moč nagajali. Jeden mu celó prav blizu pride, čivkajoč: „evo me, mačkón, stopi malo bližej, jaz sem užé tukaj!“ Drugi ga zopet obletavajo, vpijoč: „kako se imate, strije? ali vas boli rep? juhuhu!“ Tako so mladi hudobneži uganjali s priprtim županovim mačkom in to bi bilo Bog zná kako dolgo trpelo, ako bi ne bil prišel stari vrabec, ki je nepredvidnim mladičem povedal, da nij lepo in da je greh zasmehovati hudobneža, kadar ga zadene kazen.“

Kako se je dalje godilo županovemu mačku, nij mi znano, samo toliko vem, da je od sih dob najrajše ležal zunaj na solnci pred drvarnico in se nij mnogo brigal niti za miši niti za podgane, pa tudi piščet, račic in ptičev nij več preganjal.

— 6.

Kar moreš danes storiti, ne odlagaj na jutri.

Bil sem še mladenič, kakih 14 let star, ko sem hodil v drugo latinsko šolo v Ljubljani. V stanovanji sem bil pri nekem črevljarskem krpači, ki nas je dijake prav rad imel, da-si smo časih kake nedolžne burke uganjali in mu s tem nadlego delali. Na večer nekega poletnega dné se spomnim, da še nijmam naloge v glavi za prihodnji dan, ter si mislim: pametno bi bilo, ako bi zdaj precej knjigo v roke vzel in se do dobrega naučil to, kar so vam gospodje profesorji v šoli naložili, ker jutri te znajo profesor poklicati in slaba se ti bo godila, ako mu ne boš znal odgovarjati. Ali jaz sem poslušal rajši nemarnost, ki mi je rekla: saj imaš jutri še dosti časa, ob štirih zjutraj vstaneš in do sedme ure se naučiš lahko vse, kar se imaš naučiti. Ko tedaj s črevljarjem odmolimo sv. rožnivenec, spravimo se počasi vsak v svoje ležišče. Imel sem takrat za pósteljnega továriša nekega Mihca, ki je zdaj užé premožen kmet v vási D., a jaz sem še zmirom ostal gostač. K sladkemu počitku se spravljajoč, položiva vsak svoje hlače na skrinjo poleg postelje, šineva pod gorko odejo in kmalu sva bila v sladkem kraljestvu spijočih, smrčajočih in sanjajočih. Kakor vsak vé, so poletenske noči mladim in zdravim ljudém še vse prekratke.

Solnce je stalo užé visoko čez najvišje goré. Mihec zleze poprej iz postelje nego jaz. Seže po hlačah, ali joj! nikjer jih nij na skrinji; išče jih po vseh kotih, stikuje pod posteljo, omaro, mizo in pod stoli, ali vse zamán, hlač nij in jih le nij nikjer. Zdaj se začne jokati in na vse grlo upiti: „joj, joj, kje so moje hlače! jedne same sem imel, a zdaj še teh nij; za božjo voljo, kako bom pa šel v šolo?“ — Vsi se mu smejejo, a Mihec se joka, da bi se ga kamen moral usmiliti. Zdaj se jaz prebudim ter vprašam jokajočega továriša: „nu, kaj ti pa je, da tako tuliš in ropotaš kakor da bi voda gorela. „I kaj bi ne,“ odgovori Mihec, „glej, hlače so mi ukradene, kako bom pa zdaj šel v šolo; tvojih ne morem obleči, ker mi so prevelike.“ — „No,“ si mislim, „saj je meni tudi užé čas, da vstanem; sem užé tako predolgo dreto vlekel.“ To rekši odgrnem odejo in glej čudo! Mihčeve hlače ugledam na sebi. Zdaj potolažim ubogega Miha rekoč: „ne jokaj več, ubogo revše; evo, tvojih hlačic, pošten tat jih ima na sebi!“ Smeha nij bilo zdaj konca ne kraja. —

A zdaj vam moram še povedati, kako se je to zgodilo, da so bile Mihčeve hlače na meni. Poslušajte, to je bilo tako: „Meni je rojila vedno skrb po glavi, da bo treba zjutraj zgodaj vstati in se to naučiti, kar nijsem hotel poprejšni večer storiti. Zatorej se po noči zbudim, vstanem iz postelje, sežem po hlače, a namesto svojih dobim Mihčeve v roke, ter jih vlečem na svoje noge. Ker mi so pa bile pretesne in prekratke, trudim se dolgo ž njimi, da bi jih spravil na svoj život, a zamán je bil ves moj trud. Naposled se naveličam tega dela in ker je bila še temá, mislil sem si na pol zaspan, da je še pre-zgodaj in se še tudi ne vidi čitati. Padem tedaj nazaj v posteljo — to se vé z Mihčevimi hlačami — ter kmalu trdo zaspim.

Iz tega resničnega dogodka se lahko učite, kako je treba zvestó svoje dolžnosti spolnovati, kdor želi mirno in sladko spati. Zapomnite si tedaj pri-govor, ki pravi: Kar moreš danes storiti, ne odlagaj na jutri.

Vlaho, gostač.

Berač.

Tako je bilo v Zagorji pri bogatem kmetu Miliču. Hiša mu je stala zunaj vási ob vélikej cesti, ki pelje v sosedno Štajersko, — koder je hodil užé marsikateri popotnik. Vreme je bilo zeló neprijetno, deževalo in snežilo je, kakor je to užé navadno v poznej jeseni. V tem neugodnem vremenu stopi na večer v hišo ves raztrgan berač; na čelu se mu je moglo videti, da je mlad in zdrav človek. „Dober večer,“ nazdravi berač v hišo stopivši. „Bog ga daj,“ odzdravijo mu domači. „Prosim vas, dragi oče,“ reče popotnik „dopustite mi, da nocoj tukaj pri vas prenočim.“ — „Ali imate popotni list?“ vpraša ga gospodar. — „Imam ga, imam,“ odgovori berač, — „ali tukaj na dnu torbe leži nekje, težko da ga zdaj najdem; jutri zjutraj, ali pa malo kasneje, — ko se malo pogrejem, lahko vam ga pokažem.“

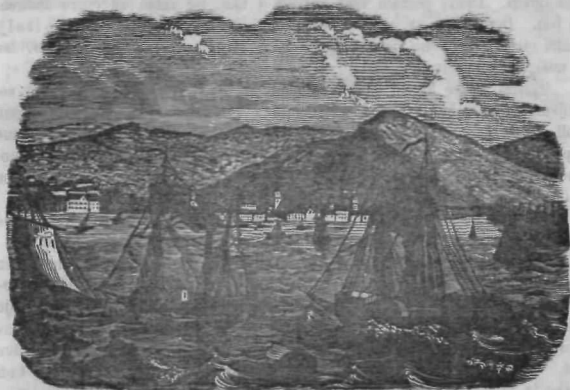
Miličevi so večerjali in so tudi beraču lepo postregli. Okoli desete ure se vsi izzujejo, pobesijo vsak svoje črevlje okoli gorke peči ter se razidó po svojih spavnicah.

Berač je ostal sam v sobi. Naprtl si je polno torbo kruha, dvoje črevljev, kožuh, hlače itd., ter otíde svojim potem. „Po smrti se je prepozno kesati,“ reče stari Milič svojeji družini, ki je bosa za pečjo jokala. „Bodimo drugikrat previdnejši in pametnejši ter ne pustimo, da nas škoda izmodri.“

M. Špotjar.

Reka.

Reka je hrvatsko mesto ob jadranskem morji, zato se tudi imenuje „primorsko mesto.“ Cesta v Reko drži preko skalnate soteske, banska vrata imenovane. Poleg ceste v globokej strugi šumi potok Réčica med skalovjem v Fiumaro, katera blizu Reke izvira in se po kratkem toku izliva v morje. Da bi se pot v Reko olajšal, sozidali so pred nekaj leti železnico od Karlovca do Reke, tako da je zdaj Reka tudi s hrvatske strani pripeta svetovne železnične mreži. Južna železnica se obrne na Šent-Peterskejši postaji v Reko. Mesto šteje okoli 18000 prebivalcev. Léga ob morji, veliko število različnih domačih in tujih ladij, veselo in živahno gibanje ljudi, vse to daje Reki óno posebno míkalnost, ki se nahaja samo po primorskih mestih.

Reka nij samo prvo trgovsko, nego tudi prvo obrtnijsko mesto na Hrvatskem. Tu vidite velikanske tkalnice za sukno, kožarnice, tovarne za sveče in mjilo, tovarne za rumeni vosek, tobak, cukar i. t. d. Ob morji so imenitne rokodelnice, ki izdelujejo razno blago za opravo ladij. Posebno imeniten je mlin društva, ki se imenuje „Stabilimento commerciale di farine,“ ki vsaki dan zmelje po 500 mernikov žita; dalje tudi papirnica „Smithova in Meynierova“, ki naredi vsako leto po 100.000 rizem papirja v vrednosti do 500.000 goldinarjev.

Reka ima hrvatsko gimnazijo, občeno ljudsko šolo, ki je tudi hrvatska, in mornarsko šolo. Kdor je bil v Reki, zná mnogo pripovedati o ladijah v primorskih lókah. Od vseh strani sveta dohajajo ladije v reško pristanišče, naložene z različnim blagóm. V Reki tudi ladije izdelujejo in ravno to je kaj prijetno gledati.

Na pomorskem trgu je navadno vse polno ljudi; vsaki dan se tu kaj novega čuje ali vidi. Tu sém prihajajo ljudje s Krka, Črésa, iz Istre, iz Trsta in od drugod.

Okolica Reke je zelo prijetna. Obmorsko obrežje je povsod obrašeno z drevjem, in to daje človeku prekrasen pogled. Zunaj mesta Reke je goli hrib Trsat s frančiškanskim samostanom in imenitno božjo potjo (Materne božje Lavretanske). Na velikanskej pečini tega hriba so ostanki starega grada Frankopanskega.

I. T.

Male pripovedke.

Dom.

Kadar mine šola, gremo otroci domov. Domá pri ljubih starših sem najrajše. Oče so gospodar v hiši ter zapovedujejo, a mati kuhajo in pospravljajo sobe. Domá prebivajo moje ljube sestrice in bratci, s katerimi se najrajše igram. Domá poznam vsak kotiček v hiši, ter znam za vsako stvarco, kje leži. Domá smo vsi skupaj: oče, mati in mi otroci, — vsa obitelj. V hiši otroci stanujemo, jemo, pijemo in se igramo, delamo in molimo, ter po noči sladko počivamo.

Zjutraj, ko se naredí dan, vstanemo iz svojih posteljic, oblečemo se, umijemo in opravimo svojo jutranjo molitev. Po končanej molitvi se zberemo okoli mize in mati nam dadó zajutrek. Potem gremo v šolo. O poludne pripravijo mati kosilo, otroci veselo posedemo svoja mesta okoli mize, odmolimo molitev pred jedjo ter potlej zavžijemo jedí, ki nam jih so skuhali ljuba mati. Potlej gremo vsak na svoje delo.

Kadar delo dobro končamo, smemo se igrati. V ta namen se zbiramo na dvorišči ali pa na vrtu, časi tudi zunaj na polji ali v zelenem gozdu.

Solnce zahaja. Kmalu se skrije za gozde in goré. Večer se naredí in nas vabi domov. Kako žalostno je v hiši! Tema nastaja. Oče sedé in počivajo od dela. Mati pletó, brat piše, sestra prede, a babica nam pripoveduje lepe basni in pripovedke. Dekla prinese luč, želí nam dober večer, pogrne mizo k večerji, potlej večerjamo, izmolimo sveti rožni venec ter se spravimo spat. Kdor je po dnevi pridno delal in se pošteno obnašal, ta po noči tudi sladko in mirno počiva.

D. Jurša.

Zvonik.

Nij davno tega, da me vzame cerkovnik s seboj v zvonik in mi pokaže véliki zvon, ki ob nedeljah in praznicih vabi pobožne ljudi v cerkev k svetej maši.

Tu sem videl, da zvonovi visé na zelo trdnih železnih okovih. Mislil sem si: ná, zdaj in zdaj odprè veliki zvon svoja usta, da pokliče s svojim milim glasom spodaj idoče ljudi v hišo božjo.

A cerkovnik me popelje še višje, in kmalu dospeva tja gori do ure, ki se za najin prihod niti ne zméni, ter po svojej stari navadi brez prenehleja vedno ponavlja svoj dolgočasni „tik, tak, tik, tak.“ Ko pridem še višje gorí, tja do one male line, ter pogledam doli, zapazim široke planjave in zelene gozde. Zelo sem se čudil, kako nizko so ležale hiše pod menoj. A ljudje, ki so hodili spodaj po cesti, bili so za polovico manjši, nego-li navadno. Nu, vendar še nijsem bil na najvišjem mestu cerkvenega zvonika.

Rekel mi je cerkovnik, da se tam zgoraj vidi naravnost v nebó. Ali jaz se nijsem upal še višje popéti. Nu, kadar bodem večji, potlej se podam tja gori do pozlačenega jabolka na zvoniku, a od tamkej bom šel na najvišje goré in brdine, samo da bom bližej svojega dobrega očeta, ki prebiva — v nebesih.

D. Juriša.

Lepa obleka.

Zórica ima na glavi lep klobuk, nakíten z najlepšimi cveticami in drobno izrezljaním papirjem — ali v glavi, ki jo klobuk pokriva, prazno in puhlo je vse, ker Zórica nema veselja, da bi se kaj učila, njeno največje veselje je lepota.

Zórica ima na rokah rokavice od najlepše kože, roke ima gladke in bele kakor sneg, — ali joj! njene lepe ročice se bojé dela in še nikoli nijso nič koristnega storile.

Zórica ima prelepo rudečo obleko, narejeno po najnovjšem kroji in s svilnatimi vrpcami obšito, — ali srce, ki pod to lepo obleko bije, pokvarjeno je in brezbožno.

Zórica nosi prekrasne čreveljce na svojih lepih, majhenih nogah, — ali njene noge ne hodijo po ónem pravem poti, ki pelje k dobremu in bogoljubnemu življenju.

Zórica ima tudi lep solnčnik, ki jo čuva pred pekočim solncem, — ali polno solnčnih pég ima v svojem notranjem telesu — v svojej duši.

Kaj pomaga torej mladej Zórici lepa obleka, ako jo pa Bog ne ljubi in je tudi dobri ljudje ne marajo, dokler je njeno srce puhlo in njena duša prazna lepih čednosti in lastnosti.

I. T.

Duh na podstrešji.

V vási Žlebcu blizu Brdovca na Hrvatskem imajo ljudje to navado, da ne sme nihče po noči iz hiše, kadar imajo mrlíča v njej. Posebno bojazljivi otroci ne gredó nikoli dalje od peči. Kakor povsod, tako je tudi v Žlebcu ta navada, da mrlíča „čuvajo“ celo noč. Med temi čuvarji (stražarji), je bil tudi vojak Marko.

V omenjeni vási je pa tudi živel malopriden človek Bukvan, ki je prerad po tujem blagu segal, t. j. ljudje so govorili, da je — tat, ker jim je užé večkrat kako kokoš, slanino in jajca na tihem odnesel kakor kak duh. Ali: „nič nij tako skrito, da bi ne prišlo jedenkrat na dan,“ pravi užé star prigovor, — in tako so tudi pri sosedu Ladroviču vjeli duhá. Čuvarji, ki so bili okoli mrlíča, pripovedovali si so redoma različne pripovedi, govor je bil bolj in bolj živahen, — ko se okoli pol dvanajste ure spravi Bukvan na podstrešje, ter začne strašno lomástiti in si slanino na rame nakladati, kakor da bi prišel strah na podstrešje. Ali vojak Marko, ki je bil korenjak v vojski, nij se dal ustrašiti. Nagovori továriše, in hajdi na podstrešje! Duh pod imenom Bukvan je užé imel slanino na rami. „Stoj, uboga duša!“ zavpije vojak, a duh, da bi ustrašil čuvarje, zažene vso slanino na nje. Toda čuvarji zagrabijo duha, zvežejo ga in drugega dne izročé sodniji, kjer je bil tudi po zasluženji kaznovan. Od tega časa nij bilo v Žlebcu nobenega duha več na podstrešje.

M. Špoljar,

Potoček.

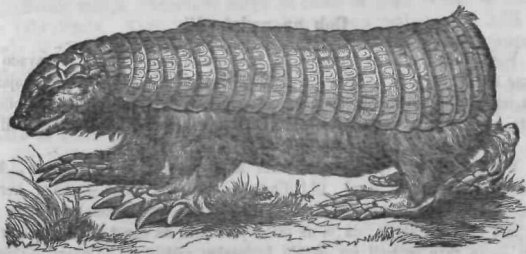
Bilo je nekega dne vélikega srpana. Ančiki je bilo zeló vroče ter sede z materjo v senco na zeleno travo tikoma bistrega potočka. Tu zagleda različne kamenčke in se jim čudi, ki so ležali v strugi na dnu potoka. Nebó, drevje in cvetje se je odsevalo v bistrej in tibej vodi. V tem potegne veter, vzburka vodo in kakor bi mignil izginejo vse te lepe podobe, katerim se je Ančika toliko čudila. To ji nij bilo po volji in žalostno pogleda mater.

„To naglo izpremembo, ki jo je napravil veter, vzemi si za nauk,“ rečejo mati, „ker v njej vidiš svoj obraz. Dokler boš živela čisto in mirno, imela boš tudi srce čisto in mirno, v katerem se odseva samo nebó, kakor hitro pa prevlada jeza, nejevolja, sovraštvo in zavist tvojo dušo, izgine tudi mir srca in v tistem trenutku nijsi več čista, nežna in ljubeznjiva deklica.“ *Stepan V.*

Prirodopisno-natoroznansko polje.

Oklopnik.

Oklopnik (*Chlamidophorus truncatus*) je posebno čudna žival, ki živi v daljnjej Ameriki. Ta prečudna žival je krtove velikosti in je tudi po gobcu in nogah nekako podobna našemu krtu, a vendar se zavoljo svojega oklopa ne da izločiti iz roda tako imenovanih luskavcev. Glava tega luskavca je kratka in zeló špičasta, ter posebno ugodna, da hitro ruje po zemlji. V kopanji ga

nij večjega mojstra od te živali. V treh minutah si izruje luknjo, da se lahko ves vanjo skrije. Noge ima kratke in lopaticaste, ter na koncéh z velikimi kremplji oborožene. S prednjima nogama koplje, z zadnjima pa izkopano prst meče iz róva. Oči so majhene in tako pod dlako skrite, da jih skoraj nij videti. Takój za očmi ima dve odprtini za sluh, ki pa nemate uhljev. Rep ima trd in kratek, ki mu zmiraj leží vpognen med zadnjima nogama, ker ga žival premikati ne more. Po glavi, hrbtu in ob stranéh je njegovo telo pokrito s trdim oklopom iz samih poprečnih usnatih pasov, ki jih je videti, kakor bi človek rožene niške na žival poveznil. Od tod menda tudi njegovo imé oklopnik. Na glavi ima pet vrst ob kost priraščenih lusk, ki se ne premikajo, a vse

druge vrste na hrbtu so gibčne, da se žival more zvijati in obračati. Žival ima do 24 takih vrst ali pasov, v vsakej vrsti je po 16 do po 24 lusk, a na vratu samo po sedem. — Po trebuhu je oklopnik obrasten s ščetinastimi dlakami in tudi med pasovi in med oklopovimi luskami je sem ter tja videti kaka dlaka. Posebno znameniti so njegovi ostri in močni kremplji na sprednjih nogah, ki ga delajo izvrstnega kopača.

Oklopnik živi najrajše v takih peskovitih in suhih krajih, po katerih so se kakti zarasli. V zemlji si koplje dolge hodnike kakor krt, ter se drži po cel dan v njih. Še le na večer, a to posebno pri lepej mesečini gre iz svojega podzemeljskega bivališča, da si po grmovjih poišče različnih črvov, žužkov i. t. d., ki mu so v živež. Tudi mlade korenje rad jé.

Ker mu je hoja po zemlji zelo nespretna, in se na urnost svojih nog ne more zanašati, zato ne gre nikoli daleč od svojega bivališča. Ako ga sovražnik nenadoma zateče na zemlji, ne išče dolgo svojih podzemeljskih hodnikov, nego z veliko hitrostjo vrije se, bodi si kjer koli, v zemljo, ter v tistem trenutku izgine, da mu ga nij več najti traga.

V zemljo ne rije, nego rekel bi — letí, ker se v njej tako lahko giblje kakor riba v vodi.

Konečno naj še to opomnim, da v južnej Ameriki živi več vrst takih oklopnikov, ki so znani pod raznimi imeni.

Ivan T.

Razne stvari.

Drobtine.

(Šest otrok) je blisek omamili v pruskej Šleziji, ko so šli po cesti sredi širocega polja iz šole domóv in jih je prihitela na potu huda ura. Tri deklice so ostale na mestu mrtve, a dečki so se zopet zavedli.

(Družba sv. Mohora) šteje letos užé 26.815 udov, katerih vsak dobi za mali donesek jednega goldinarja šestero knjig, obsezajočih nad 60 tiskanih pól. Število udov se je v jednem letu pomnožilo za 479.

(Društvo sv. Cecilije), ki ima namén gojiti cerkveno glasbo v duhu in naménu sv. cerkve, na podlagi cerkvenih ukazov in določil, šteje užé malo ne 7000 udov. To društvo ima svoj sedež v Ratisboni na Bavarskem ter se vedno množi, kar je očitno znamenje, da je blagoslov božji pri njem. Društveniki so iskreni katoličani, vneti

za čast in slavo božjo, kar so tudi v dejanju pokazali prišestem občnem zboru koncem meseca avgusta v Gradcu.

(Vročina.) Iz južnih krajev Italije in Španije se poroča, da je bila ondu letos velika vročina. Ljudje so spali po noči na prostem.

(Šole). Štajersko šteje 735, Koroško 325, Kranjsko 261 ljudskih šol. Tu sem so prištete tudi meščanske šole.

Kratkočasnici.

* Učitelj na šolsko tablo kazaje: „Zdaj poslušajte otroci, da vam ta račun natanko razložim!“ — Metlarjev Jurijček: „Nij potreba, gospod učitelj, da bi nam razlagali, jaz vam užé tako verjamem.“

* Berač: „Prosim, gospod, ali niste morda vi izgubili listnice z novci?“

Gospod videč, da ima listnico v žepu, odgovori: „Jaz novceev zgubil nijsem, imam listnico tukaj?“

Berač: „Toliko bolje, prosim vas tedaj, da mi daste v bogajme kak krajcar!“

Rebusa.

(Priobčil Robič Šmiklavski.)

I.

milim nebom

se živi

pase.

II.

¼ ek in 5 ek

sta

drugim drug

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnjem listu.)

Rešitev računske naloge in rebusov v 9. „Vrtčevem“ listu.

Rešitev računske naloge:

2 moža	6 kr.
5 ženâ	7½ „
13 otrok	6½ „
20 oseb skupaj	20 kr.

Od te naloge, ki se dá na več načinov razrešiti, dobili smo ugodno rešitev od naslednjih razreševalcev: Gg. Marko Kovšca, učitelj v Kropi; Dav. Grčar, učitelj na Mirni; Fr. Černe, učitelj v Črničah; M. Rant, učitelj v Šturiji; M. St. v Sevnici; Svojmír Šegula, dijak v Ptuj; B. Dedič, poduč. v Gorenjemgradu; Ivan Jeglič, učit. pr. v Ljubljani; Alojzi Škoda na Zaplazu; Drag. Graf, dijak v Korminu; Ernest Brinšek, dijak v Šmarji na Štírskem; Lojze Franke, gimn. v Tolminu; Feliks Zavodnik, dijak v Rudolfovem; Miha Brezar, kmetski fant na Primskovem; Fr. Florenini, učenec v Ajdovščini; Jaka Rijanec, učenec v dol. Tribuši in Franjo v Brezovci. — Amalija Pevic v Karlovcu; Marija Papež na Jesenicah; Zofija Bandel, gospodična v Gabrovici; Antonija Breskvar v Ljubljani; Minka

Frankova v Tolminu; Marija Več v Ljubljani; Pavlina Omersa v Kranji; A. K. gospodična v Ljubljani; Adela Rogač, učenka v Kanalu; Marija Borštnik, učenka v Šmarji; Pavlina in Antonija Cvenkelj, učenci v Sevnici; Amalija Lašič, učenka v Renčah in Anica Martelanec, učenka v Barkoli.

Rešitev rebusov:

I. Štacunar; II. Podpora; III. Vrana; IV. Napredek.

Vse štiri rebuse so prav rešili: Gg.: Fr. Černe, učitelj v Črničah; Ivan Žentincev v Gorenjivasi; Ivan Jeglič, učit. pr. v Ljubljani; Svojmír Šegula, dijak v Ptuj; S. G. dijak v Kobaridu; Feliks Zavodnik in Viktor Furlan, dijaka v Rudolfovem; Karl Bleiweis, dijak v Kranji; M. St. v Sevnici; Lojze Franke, gimnazijalec v Tolminu; Ernest Brinšek, dijak v Šmarji na Štírskem; Viktor Omersa, učenec v Kranji; Janez Jamšek in Peter Juričinov, učenca v Ljubljani. — Jedviga Kaligar, učit. soproga v Mokronogu; Amalija Pevic v Karlovcu; Olga Haring v Črnomlji; Marija Papež na Jesenicah; Amalija Lašič v Renčah; Marička Pečenkova v Gorici; Minka Frankova v Tolminu; Pavlina in Antonija Cvenkelj, učenki v Sevnici; Marija Borštnik, učenka v Šmarji; Adela Rogač, učenka v Kanalu na Primorskem; Marija Več in Margareta Jamšek v Ljubljani; Jozefa Trelže, učenka na Serpenici.

(Darilo smo odposlali; kdor ga nij prejel naj se oglasi na dotičnej pošti ali pa pri „Vrtčevem“ uredništvu.)

Trdo vezani „Vrtci“ od poprejšnih let se še dobé po naslednjej ceni:

Vrtec od 1871. l. za 1 gl. 30 kr.

Vrtec od 1874. l. „ 1 „ 50 „

Vrtec od 1875. l. „ 2 „ — „

„Vrtca“ od 1872. in 1873. l. nemamo več.

Uredništvo „Vrtčevo.“

LISTNICA. Gg.: H. V. na M.: Nij ugodno za natis. — F. T. v I.: Vašemu napevu bi treba po mnenji strokovnjakov mnogo predelave; zatoj ne moremo ž njim na sveto. — J. Ž. na P.: V zadevi računskih nalog se bodemo ravnali po mogočnosti po Vašem napevu. Lepa Vam hvala! — F. Č. v Č.: Z rebusi, ki imajo kako podobo narisano, ne moremo ležos na svito, ker nemamo v Ljubljani nobenega lesorezca.

Učudno prosimo vse óne čast. gosp. naročnike, ki nam naročnine bodi si sa prvo ali drugo polletje še nijso poslali, da to kmalu storé, ker se leto ušč pomika svojemu koncu.

„Založništvo.“

Izdatelj, založnik in urednik Ivan Tomšič. — Tiskala Klein in Kovač (Eger) v Ljubljani,